

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 42/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Radoslav Kačur, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Brezno v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 203/2012 (pôvodne pod sp. zn. 3 C 16/2011) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2013 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 C 16/2011, ktoré je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 6 C 203/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu 27. januára 2011 domáhal proti vydavateľovi denníka „PLUS JEDEN DEŇ“ ako žalovanému nárokov z titulu ochrany svojej osobnosti. O žalobe sťažovateľa nebolo právoplatne rozhodnuté, čím podľa názoru sťažovateľa dochádza k zbytočným prieťahom.

Sťažovateľ 17. septembra 2012 podal predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá bola vybavená jej prípisom z 25. septembra 2012 a vyhodnotená ako nedôvodná.

Sťažovateľ na základe uvedeného v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a konštatoval, že

„1. Základné právo M. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Brezno v konaní vedenom pod spis. zn. 3 C/16/2011 (po vrátení veci Okresnému súdu Brezno Krajským súdom v Bratislave vedenom po spis. zn. 6 C 203/2012) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Brezno prikazuje, aby vo veci vedenej pod spis. zn. 3 C/16/2011 (po vrátení veci Okresnému súdu Brezno Krajským súdom v Bratislave vedenom po spis. zn. 6 C 203/2012) konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi M. P. priznáva finančné zadostučinenie 5.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Brezno povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi M. P. priznáva náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Brezno povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť

by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že posudzované konanie sa začalo 27. januára 2011 a dosiaľ nebolo právoplatne skončené.

Konanie vedené okresným súdom v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 22. októbra 2013 trvalo necelé tri roky.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv, ktoré odôvodňuje nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04),

prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Ústavný súd v súvislosti s napadnutým konaním pre úplnosť uvádza, že už raz sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie tých istých práv, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, a to uznesením sp. zn. I. ÚS 100/2013 z 13. februára 2013. Po uplynutí približne ôsmich mesiacov sa sťažovateľ opätovne obrátil na ústavný súd vo svojej podstate s identickou sťažnosťou. Ako sám sťažovateľ v sťažnosti uviedol, v období po odmietnutí jeho skoršej sťažnosti sa uskutočnilo len jedno pojednávanie vo veci samej, a to 30. apríla 2013, ktoré však bolo odročené. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti tiež uviedol, že *„aj napriek skutočnosti, že vo veci sa uskutočnili viaceré pojednávania, tak sťažovateľ doteraz neregistruje, aký obraz o skutkovom stave má súd...“*. Tieto skutočnosti dôvodne spochybňujú tvrdenia sťažovateľa o nečinnosti okresného súdu.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že okresný súd nariadil v napadnutom konaní celkom šesť termínov pojednávania, z toho dvakrát sa pojednávanie neuskutočnilo, pretože okresný súd bol nútený nariadené pojednávanie 2. decembra 2011 odročiť z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov a raz nariadené pojednávanie 15. januára 2013 zrušil z dôvodu neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa. Sťažovateľ v sťažnosti opomenul skutočnosť, že okresný súd po odmietnutí jeho skoršej sťažnosti uskutočnil okrem toho pojednávanie aj 12. marca 2013 a po poslednom uskutočnenom pojednávaní 30. apríla 2013 okresný súd viackrát urgoval (celkom štyrikrát, pozn.) Okresný súd Bratislava III, aby mu poskytol kópie zápisníc z výsluchu svedkov, keďže na Okresnom súde Bratislava III prebieha súvisiace konanie o ochranu osobnosti pod sp. zn. 11 C 33/2012, v ktorom je sťažovateľ navrhovateľom a je vedené proti MAC TV, s. r. o.

Vzhľadom na už uvedené procesné úkony okresného súdu v napadnutom konaní a skutočnosť, že doterajšia dĺžka napadnutého konania (necelé tri roky) sama osebe ešte nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol

podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011).

K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným prieťahom.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2014